

စိတ်ကူးစိတ်ကူးစိတ်ကူးစိတ်ကူး

၅ မိနစ် ပြောစာ ပုံပြင်များ

မမကြီး

ခြံနားခြံနားနား

ILLUSTRATED BY STEVE COX

၅မိနစ်ပြောစာပုံပြင်များ၊ မမကြီး

စာမျက်နှာ ၁၇၆ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈စင်တီ× ၁၈.၅စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းချေး ၁၈၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

၅မိနစ်ပြောစာပုံပြင်များ

မမကြီး

မြန်မာပြန်

၅ မိနစ် ကြောတ ပုံပြင်များ

မမကြီး

မြန်မာပြန်ဆိုသည်

The Puffin Book of Five-Minute Stories

မာတိကာ

၁။ သစ်သားမြင်းရပ်ကလေး	၄
၂။ လိမ္မာပါးနပ်သော ကိတ်မုန့်များ	၁၃
၃။ အသံပျောက်နေတဲ့ သံစုံတီးဝိုင်း	၂၃
၄။ မပျံ့သန်းနိုင်တဲ့ ငှက်ကုလားအုတ်	၃၃
၅။ အနီရောင်ခေါင်းစွပ်ကလေး	၄၄
၆။ ဆရာဝန်ရဲ့သမီး မစ္စဒိုစ်	၅၂
၇။ တစ်ကီ ပစ်ကီ ဘူးမံ ဘူးမံ	၆၂
၈။ ပင်လယ်ထဲက ပိုးထည်စ	၇၂
၉။ လူပုံသဏ္ဌာန် ဂျင်းဘီစကွတ်ကလေး	၈၂
၁၀။ ဘလက်စ်ယူဆိုတဲ့ ဆင်ကလေး	၉၁
၁၁။ ဖြူကောင်တွေက ဟမ်ဘာဂါ မစားပါ	၉၉
၁၂။ မစ္စဆင်မ်ကင်ရဲ့ ရေချိုးကန်	၁၀၈
၁၃။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဆူညံသံ	၁၁၇
၁၄။ လက်ပပ်ကျားသစ် အစက်အပြောက်တွေ ရခဲ့ပုံ	၁၂၆
၁၅။ ပတ်မီလင်းန့်	၁၃၄
၁၆။ အေးစက်တဲ့ ခြေထောက်	၁၄၃
၁၇။ ငါးတင်လာတဲ့ လှည်း	၁၅၂
၁၈။ ဝယ်လ်ရဲ့ အမြီး	၁၆၀
၁၉။ ဆိတ်တီး သုံးကောင်	၁၆၉

သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေး

တစ်နေ့မှာ အန်ကယ်ရီဒါက သစ်သားမြင်းရုပ်တစ်ရုပ်လုပ်လိုက်တယ်။ တဝတစ်လျှောက်လုံးနေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကလေးစရာအရုပ်တွေလုပ်နေတဲ့ အန်ကယ်ရီဒါအတွက်ကတော့ ဒါဟာ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းလောက်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခုလုပ်လိုက်တဲ့ မြင်းရုပ်ကလေးကတော့ အစိမ်းအောင်လှည့်တီး၊ ငှက်တီးပေါ်မှာ ရဲရင့်ပြီး ဝင့်ကြွားတဲ့ ကြံ့ကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ပုံစံနဲ့ရှိနေသလို အနီရောင်ကုန်နှုံး၊ အပြာရောင် အစင်ကျားတွေနဲ့ လှပထည်ဝါစွာရှိနေတယ်လေ...။ အန်ကယ်ရီဒါက အခုလို လုပ်တဲ့ မြင်းရုပ်ကလေးမျိုး တစ်ခါမှမလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။

“ဒီလိုသစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးမျိုးဆို ၅ သျှိလင်လောက်ဈေးခေါ်မယ်”လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

ထိုအချိန်မှာ သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးရဲ့ ဆေးဆုတ်ထားပြီးတဲ့ အသစ်စက်စက်မျက်နှာပေါ်မှာ ကြီးမားတဲ့ မျက်ရည်စက်တွေ ကျလာတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ အန်ကယ်ပီဒါ အရမ်းကို အံ့သြသွားခဲ့ရတာပေါ့။

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မငိုပါနဲ့၊ ဆေးဆုတ်ပြီးသွားတဲ့ မင်းမျက်နှာတွေ စိုရွှေ့ကုန်ပါမယ်။ မင်းမှာသာများ ငိုစရာရှိလို့လဲ၊ မင်းကိုယ်ရဲ့ ဆေးနှစ်ဖက်စလုံးမှာ အစက်ကလေးတွေများများချပေးရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သီးတွေကို ပိုကြီးပေးရမလား၊ သီးလို့မ့်ရင် မြည်တဲ့ အသံတကျိကျိထည့်ပေးရမလား၊ မင်းနေရတာကော အရမ်းကို တောင့်တင်းနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းရဲ့အစင်းကျားတွေကို ပိုပြီး ကျဲကျဲထားပေးရမလား၊ မင်းကြိုက်တာပြောလေ... . ၊ ငါ တွေ့ရသလောက်မင်းအတွက် ငိုစရာ သာမှမရှိပါဘူး။

ငါက မင်းကို ဒီအနေအထားနဲ့ ၅သျှီလင် ရအောင်ရောင်းမှာ”

အန်ကယ်ပီဒါရဲ့ စကားဆုံးသွားပေမဲ့ သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးရဲ့ဆေးသုတ်ထားပြီးတဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေက တသွင်သွင်စီးကျနေတုန်းပါပဲ။ ဒီတော့ နောက်ဆုံးမှာ အန်ကယ်ပီဒါက စိတ်မရှည်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူက သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ ရောင်းချဖို့ ပုံထားတဲ့ သစ်သားကစားစရာအရုပ်ပုံပေါ် ပစ်တင်ထားလိုက်သတဲ့။

သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးက ငိုနေရုံကလွဲပြီး ဘာဆိုဘာမှ ပြန်မပြောရှာပါဘူး။ ညရောက်တော့ သစ်သားကစားစရာအရုပ်တွေက အန်ကယ်ပီဒါရဲ့ ကုလားထိုင်အောက်က အိတ်ထဲမှာ အိပ်လိုက်ကြတယ်။

ထိုအချိန်သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးရဲ့ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျနေတုန်းပါ။

မနက်ရောက်တော့ အန်ကယ်ပီဒါက အရုပ်တွေထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အပြင်မှာ သွားရောင်းဖို့ ထွက်သွားခဲ့လိုက်တယ်။

သူဘယ်ရွာကိုရောက်ရောက် ကလေးတွေက သူ့ဆီအပြေးရောက်လာခဲ့ကြသတဲ့။

“အန်ကယ်ပီဒါရောက်လာပြီဟေ့၊ အန်ကယ်ပီဒါက သူ့သစ်သားရုပ်တွေကို ရောင်းဖို့ရောက်လာပြီ”လို့ ကလေးတွေက ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ အော်လိုက်ကြတယ်။

နောက်တော့ တဲအိမ်တွေထဲကနေ အဖေ၊ အမေ၊ အဘိုး၊

အဘွား၊ အန်ကယ်၊ အန်တီ၊ ဝမ်းကွဲအစ်ကို အစ်မတွေ၊ မွေးစား
မိဘတွေ ထွက်လာကြပြီး အန်ကယ်ပီဒါမှာ ရောင်းစရာဘာတွေ
ပါတယ်ဆိုတာကို ကြည့်ကြတာပေါ့။ လူကြီးတွေ အားလုံးက
သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို ဝယ်ပေးကြဖို့ပါ။ မွေးနေ့ကျရောက်တဲ့
ကလေးတွေကတော့ အဲဒီနေ့မှာ အန်ကယ်ပီဒါ ရောက်လာလို့
အရမ်းကို ကံကောင်းကြပါတယ်။ မွေးနေ့ရှင်ကလေးတွေက
အဲဒီနေ့မှာ အကောင်းစားနဲ့အကောင်းဆုံးသော ကစားစရာအရုပ်
တွေကို ရကြတယ်။ အရုပ်တွေအများကြီးရှိတဲ့ထဲက သူတို့ကြိုက်
နှစ်သက်ရာကို ရွေးချယ်နိုင်တယ်လေ။ ကျောင်းမှာစာတော်ပြီး
လိမ္မာတဲ့ကလေးတွေလည်း ကံကောင်းကြပြန်တယ်။ သူတို့ရဲ့မိဘ
တွေက သစ်သားနဲ့ လုပ်တဲ့ ခဲတံဘူး၊ ပေတံ၊ ချန်စက်၊ စက္ကူဖြတ်
စားတွေကို အရွယ်ရောက်သူတွေအတိုင်း ဝယ်ပေးကြတယ်။

အရမ်းငယ်သေးတဲ့ ကလေးတွေကတော့ ရုပ်သေးရုပ်၊ မင်း သမီးရုပ်နဲ့ အခြားကစားစရာအရုပ်တွေ ရကြတယ်။

အန်ကယ်ပီဒါက သူတို့အားလုံး စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင်လုပ် ပေးတယ်။ သူက ကစားစရာကလေးအရုပ်တွေကို အနီရောင်၊ အဝါရောင်ဆေးသုတ်ပေးပြီး ခေါင်းပိုင်းကိုတော့ အပြာရောင်၊ ကြက်သွေးရောင်၊ အစိမ်းရောင်တွေ သုတ်ပေးထားလိုက်တယ်။ ကလေးတွေစိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပြီးသွားတဲ့အချိန်ကျမှ သူတို့ရဲ့ မိဘတွေ၊ အဘိုးအဘွားနဲ့ အစ်ကို အစ်မတွေ၊ ဦးလေး အဒေါ်နဲ့ မွေးစားမိဘတွေအားလုံးက သူတို့ကလေးတွေအတွက်ဝယ်ပေးတဲ့ အရုပ်အသီးသီးကို အိမ်ကိုယူသွားခိုင်းလိုက်ပြီး သူတို့ကလေးတွေ ကို အခုလိုလှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ကဲ နားထောင် နောက်နှစ်အထိဘာမှမရဘူး၊ မပူဆာနဲ့တော့၊ ကိုယ့်အရုပ်ကိုယ်ယူပြီး အိမ်ကိုသွားကြတော့”

နောက်တော့ မိဘ အုပ်ထိန်းသူတွေက ကစားစရာရောင်းတဲ့ အဘိုးအို ပီဒါရဲ့အကြောင်းအတင်းအဖျင်းပြောဖို့နောက်ချန် နေရစ်ခဲ့ကြတယ်။ . .။ ပီဒါက သူဖြတ်လာခဲ့တဲ့လမ်းတစ်လျှောက် အခြားရွာတွေဆီက ကစားစရာအသစ်အဆန်းမှန်သမျှကိုယူ ဆောင်လာခဲ့သူ မဟုတ်လား၊ ကစားစရာတွေ အတော်များများ ရောင်းရပေမဲ့ သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မဝယ်ကြပါဘူး။

အကြောင်းကတော့ ဘယ်သူကမှ ဝယ်ယူဖို့ ၅ သျှီလင်မရှိကြ လို့ပါ။ . .။ အဖေအမေတွေ၊ အဘိုးအဘွားတွေ၊ ဦးလေးအဒေါ်တွေ ဝမ်းကွဲအစ်ကို အစ်မတွေ၊ မွေးစားမိဘတွေ အားလုံးက သူတို့ရဲ့

ခေါင်းတွေကို တွင်တွင်ခါပြီး အန်ကယ်ပီဒါကို အခုလိုပြောလိုက်ကြတယ်။

“၅ သွီလင် များလှချေလား၊ နည်းနည်းပါးပါးလေးတောင် မလျှော့နိုင်တော့ဘူးလား အန်ကယ်ပီဒါ”

ဘယ်သူတွေက ဘယ်လောက်ပဲပြောနေပေမဲ့ အန်ကယ်ပီဒါကတော့ တစ်ပဲနိစ်တောင် မလျှော့နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူက အခုလိုပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်တစ်ခါမှ ဒီလောက်လှတဲ့ သစ်သားမြင်းရုပ်မျိုးတစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ အရမ်းလှသွားလို့ ဒီလောက်ထိဈေးကြီးသွားရတာပါ”

ဒီအချိန်မှာသစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးရဲ့ မျက်ရည်တွေက နှာခေါင်းပေါ်ကို တသွင်သွင်စီးကျနေတုန်းပေါ့... သူ့ကို ကြည့်ရတာ တော်တော်လေးကိုဝမ်းနည်းနေပုံရပါတယ်။

အန်ကယ်ပီဒါက တစ်ယောက်တည်း ကျန်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မေးပြန်သတဲ့။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ငါ့ရဲ့သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးရယ်၊ မင်း ငိုစရာဘာရှိလို့တုန်း။ ငါမင်းခြေထောက်ကိုသံရိုက်တာ ကောက် ကွေးသွားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်လှပတဲ့ အစိမ်းရောင်ဘီးတပ်ထား တာကို မကြိုက်လို့လား၊ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ အပြာရောင် အစင်း ကျားတွေလုပ်ပေးတာကိုရော မကြိုက်ဘူးလား၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်း ပါဦး၊ ဘာကြောင့်ငိုရတာလဲ. . .လို့ ငါမေးနေတာက မင်း ဘာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိချင်လို့ပါ”

နောက်ဆုံးမှာ သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးက အားယူပြီး အငို တိတ်အောင် ကြိုးစားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ သူ့သခင်အန်ကယ် ပီဒါ ကို အခုလိုပြောလိုက်တယ်။

“အို သခင်ကြီး ကျုပ်ခင်ဗျားကို ခွဲမသွားချင်ဘူး၊ ကျုပ်က ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေတဲ့ မြင်းရုပ်ကလေးပါ၊ ကျုပ် ကို ရောင်းပစ်မှာကို မလိုလားဘူး၊ ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့အတူအမြဲတမ်း နေချင်တယ်ဗျာ. . .။ နောက်ပြီး ကျုပ်က ခင်ဗျားခေါ်တဲ့ ဈေး လောက်လည်း မထိုက်တန်ပါဘူး။ ကျုပ်ကို မကြာခဏ ဆေးနည်း နည်းလောက်သုတ်ပေးလိုက်ရင် ရပါပြီ. . .။ ကျုပ်ရဲ့ ဘီးတွေကို လည်း တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ်ဆီ နည်းနည်းလေး ထည့်ပေးရင်ရပါပြီ။ ဒါဆို ရင်ကျုပ် ခင်ဗျားကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ အလုပ်အကျွေးပြုပါ့မယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ၅ သျှီလင်နဲ့ မရောင်းဘူးဆိုရင် ပေါ့လေ။ ကျုပ်က ကျယ်ပြောလှတဲ့ လောကကြီးထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ ရောက်သွားမယ့် အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်ရင် နှလုံးသားတွေ

ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးခံရသလိုမျိုး ခံစားရတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာပဲ သခင်ကြီးနဲ့အတူ နေခွင့်ရပါရစေ နေခွင့်ပြုမယ်မဟုတ်လား”

အန်ကယ်ပီဒါက သူ့ရဲ့ သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးကို တအံ့တဩနဲ့ သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဆောင်းကုတ်နေလိုက်တယ်။

“ဩ...ဒါကြောင့် ငိုတယ်ဆိုတာကတော့ ရယ်စရာကောင်းနေပြီပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကစားစရာအရုပ်အတော်များများက ကျယ်ပြောလှတဲ့လောကထဲ လျှောက်သွားရမှာကို လိုလားကြတယ်ကွ...၊ နောက်ပြီး မင်းကို လူတွေက ၅ သွယ်လင်စားပြီး မဝယ်ချင်ကြဘူး၊ မင်းကလည်း အခုလို မှိုင့်တွေ ပူဆွေးနေတဲ့အသွင်သဏ္ဌာန်ရှိနေတော့ ဘယ်သူကမှ စိတ်မဝင်စားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လောလောဆယ်မင်းက ငါ့ကို တားနိုင်တယ်ဆိုတော့ ငါလည်း မင်းကို လုံးဝမဖျက်ဆီးတော့ပါဘူး”

အန်ကယ်ဝီဒါက အခုလို ပြောလိုက်တာ သစ်သားမြင်းရုပ်
ကလေးလည်း ဆက်ပြီးမရှိတာတဲ စက်ဝိုင်းစုံစုံ ၃ ကြိမ်တိတိ
ကခုန်ဆက်လိုက်တယ်။

“ဪ မင်းကတော့တော့ကလေး ပျော်ရွှင်ဖြူကြသွားတာကိုး”

အန်ကယ်ဝီဒါပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေး
က သူ့ခြေထောက်မှာ တပ်ထားတဲ့ အမိန်းရောင်တီး ၄ တီးစလုံး
လေးထဲမြောက်တက်သွားတော့မယ့် ပုံစံနဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေကို
လေးထဲကန်နေလိုက်တယ်။

ဒီအခါ ပျော်ရွှင်ဖြူကြနေတဲ့ သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးကို
ကြည့်နေရင်နဲ့ အန်ကယ်ဝီဒါက “ဪ...တယ်သူကများ ဒီလို
စဉ်းစားနိုင်ပါ့မလဲ” . . .လို့ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ပြော
ဆိုလိုက်မိပါတော့တယ်။

□

